

Sygn. akt V CSK 40/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa M. Ś.

przeciwko K. Ł.

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 sierpnia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem pozwanego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które polegają na konieczności ustalenia dopuszczalności sytuacji procesowej, w której Sąd I instancji z urzędu przekształca powództwo i w takiej sytuacji ustalenie jaka powinna być reakcja sądu II instancji rozpoznającego apelację od takiego wyroku. Ponadto skarżący jako zagadnienie prawne przedstawił kwestię przyjęcia jego odpowiedzialności pomimo, iż jako związkowiec i współorganizator pikiet pod domem powoda tylko biernie uczestniczył w pikiecie. Oczywiście zasadności skargi pozwany upatrywał w naruszeniu przez Sąd II instancji prawa materialnego, poprzez przyjęcie, że naruszył on dobra osobiste powoda w dniu 5 maja 2009 r. w trakcie manifestacji, podczas powód nie wykazał żadnych konkretnych ujemnych zarzutów co do zachowania pozwanego, które można by uznać za bezprawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego,

to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie nowe, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl.). Sformułowane przez skarżącego zagadnienia prawne, nie odpowiadają powyższym wymaganiom. Należy bowiem wskazać, że zagadnienia dotyczące formułowania sentencji wyroku zostały już wyczerpująco omówione w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyroki SN z 9 lipca 1971 r. II CR 20/71, OSNCP 1972, nr 1, poz. 19; z 11 stycznia 2007 r. II CSK 392/06, OSP 2009, nr 5, poz. 55; z 28 stycznia 2010 r. I CSK 217/09, OSNC 2010, nr 6 poz 94). Poza tym zachowanie pozwanego w czasie pikiety to kwestia ustaleń faktycznych, które pozostają poza ocenę Sądu Najwyższego.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę jej przyjęcia do rozpoznania, skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w Sądzie drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Pozwany natomiast nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zarzuty naruszenia prawa materialnego sprowadzały się bowiem do kwestionowania ustaleń faktycznych i stanowiły polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego. W konsekwencji nie przesądzały o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 13 listopada 2009 r. IV CSK 274/09 niepubl.; postanowienie SN z 20 lutego 2014 r. III SK 62/13 niepubl.).

Mając powyższe na uwadze, a także wobec braku podstaw do przyjęcia nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, Sąd Najwyższy na

podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wobec braku wniosku o przyznanie kosztów Sąd Najwyższy nie rozstrzygał o kosztach postępowania kasacyjnego. Trzeba podkreślić, iż wymagany treścią art. 109 § 1 k.p.c. wniosek o przyznanie kosztów został w odpowiedzi na skargę kasacyjną złożony jedynie w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.